

Čtvrté vydání.

Cena 5 hal.

Věnováno vysoké říšské radě ve Vídni.

gr. m. Umrath.

Ujařmení světa židy.

Židovský kabalist a talmudista.

Čtenáři!

Spisek tento jest věnován zejména našemu národu, tak těžce strádajícímu a vyssávanému nepříteli. Jest na čase, aby již jednou lid náš se probudil a prohlédl, jaké nebezpečí a docela i záhuba mu hrozí. Proto předkládáme tento spisek, aby každý byl uvědoměn a včas se vyhnul uvedenému zlu. Naším heslem a skutkem budiž: „Svůj k svému!“

Spisovatel.

Kdo kulturní dějiny křesťanských národů bedlivěji sleduje, nemůže ubrániti se dojmu, že národ židovský v nich ode dávna tvořil škodlivý kvas, jenž více méně rozrušoval jejich oekonomický rozvoj a křesťansky sociální řád. Lze dále naléztí dějepisných dokladů dosti, že během věků namnoze zasahoval i do politických poměrů a povždy neblaze. Je zjištěno, že před více jak padesáti lety vynikající židé, z nichž tu jmenujeme známého i pověstného francouzského žida Cremieuxa a Montefioriho, ve spojení s nejbohatšími židy přistoupili k užší organisaci Israele po všem světě ke konečnému ujařmení především národů křesťanských. Byla utvořena zlatá, t. j. židovská internacionála, vedle jejíž programu po celém světě se postupuje. Program tento měl proveden býti hlavně v ohromné říši ruské — a to hlavně získáním dělnické internacionály za spojence. Rozražení říše ruské a důsledně i zničení bylo by stalo se osudným všem kře-

sfanským národům. Israel byl by slavil největší vítězství, o němž kdy snil. Na štěstí se mu to doposud nezdařilo. Neboť zdá se, jakoby ruský národ tento hrozný úklad vycítil.

Dostalo se nám do rukou číslo ruského listu „Zarja“, v němž redaktor Jarmonkin vynasnažil se odhaliti program zlaté internacionály ke zničení Ruska. Článek jeho je tolik zajímavý, že odhodlali jsme se jej v český jazyk převést a jej čtenářům předložit s tím přáním, aby uznali-li jej za správný, o jeho rozšíření se přičinili.

Před 50 lety — píše Jarmonkin — byl založen v Paříži židovský světový spolek, kterému byly podrobeny spolky jiných zemí. Hledíme-li k jeho oficiálnímu programu, byl spolek ten zavedením zcela filantropickým, které přijalo za základ svého úkolu rozšíření osvěty v lidu židovském všech zemí. Ale tento dobrý účel byl mu jen zástěrkou, pod kterou zanašel se politikou v nejširším rozměru. Při takovém zařízení spolek má mezi svými členy žurnalisty, tajné sluhy, agenty, politické pracovníky atd., lidi velmi nadané a obeznalé se všemi stranami světa. Ani jeden stát nemá tak věrných a zkušných služebníků, jako tento světový spolek. Skutečně, která že vláda může spoléhati na pomoc tak ohromného množství jednatelů, mezi nimiž zastoupeny jsou všechny národnosti světa? Tato

společnost vládne jak tiskem, tak politikou a penězi. Z jejího středu vycházejí diplomaté a agenti, kteří vedou smlouvy a uzavírají svazy mezi židy a jinými národnostmi. Na př. Montefiori a Cremieux, dva členové tohoto spolku několikrát vyjednávali s Tureckem, vícekrálem egyptským, císařem marockým, králem rumunským atd. R. 1867 začal všesvětový židovský spolek boj, pérem i penězi, proti dunajským knížectvím a potom hlásal válečné tažení v Anglii, Francii a v Americe, za tím účelem, aby přinutil Rumunsko poddati se jeho vůli. Ale celá tato znamenitá činnost není ničím u porovnání s tím velkým kejklřstvím, kterým židovstvo vrhlo prach do očí celému světu. Když peněžní král a jeho společníci vyhnali francouzskou půjčku do báječné summy 42 miliard, hodili rukavici vítěznému Německu. Tento zápas mezi peněžní mocí židů a fysickou silou Německa jest zcela v pořádku. Jest to styčka dvou protivných principů — fysické síly a zájmu.

V čem vlastně spočívá úloha tohoto světového svazu a za jakým účelem se honí jeho světoví agenti? Nelze nepřijít k úsudku, že bratrstva, o nichž tu jde řeč, ve své bytnosti mají nějaký tajný účel.

Bez předběžného poznání této magické síly, t. j. židovských bratrstev, sotva můžeme nabýt jasného ponětí o životě židů vůbec a

o jejich v poslední době tajně zorganizované politické síle. Talmudický umělý svaz spojuje všechny židy, roztroušené po celé zemské kouli, v silný a nepřemožitelný celek. Abychom si vyjasnili ten tajný a politický úkol, uvedeme řeč jednoho levity, ve které dosti obratně označen celý ten proces, kterýmž lze porozumět účelům židovských světových bratrstev. Tato řeč vytištěna v pojednání nadepsaném „Zydzii Kahaly“, vydaném r. 1875 ve Lvově.

Na 8. stránce jsme četli: „Bratři! tisíc devět set let již trvá boj národa israelského za všeobecnou državu, která byla zaslíbena Abrahamovi, ale byla mu vyrvána křížem. Přemožený a opovržený od nepřátel, pod trestem smrti, ponížený násilím rozličným, národ israelský nebyl přece vyhlazen. Je-li roztroušen po celé zemi, následuje z toho, že celá země má patřiti jemu.

Naši učenci po celá století neunavně vedou svatý zápas; náš národ stále se vzmáhá uprostřed úpadku. Moc jeho roste a šíří se. Nám patří ten Bůh pozemský, kterého nám ulil na poušti Aaron s opovržením a zkormouceností... ta zlatá modla, které se nyní všichni klaní a které božskou poctu vzdávají. Až pozemské zlato stane se povšechně naším jméním, moc přejde v naše ruce, tenkrát se vyplní zaslíbení Abrahamovi dané.

Zlato! — toť všeobecná država na zemi, — toť síla, radost, náhrada. Hle, tajemství poroby... hle, nejhlavnější učení o duchu, který vládne světem... hle, celá budoucnost! Devatenácte století patřilo našim nepřítelům, ale následující budou patřiti již nám! Po právu můžeme býti pyšní, protože to, čeho se domáháme, již jest velmi blízko, a naše budoucnost pojištěna...

Neboť na štěstí, přešly ty černé, kormutlivé dny, kdy byli pronásledováni židé... Pokrok a civilisace v křesťanských národech jest nám nejlepší záštitou a nepřekáží ani dost málo našim snahám. Prohlédněme jen pozorně hmotné prostředky, které má ve své moci židovské pokolení. V Paříži, Londýně, ve Vídni, v Hamburku, Neapoli, Římě, v Amsterodámu, u všech Rothschildů, a v mnohých jiných velkých městech evropských židé vládou mnohými miliardami franků; kromě toho v každém více méně vážném místě žijí též židé, kteří mají ve svých rukou peníze, průmysl, obchod a rolnictví toho města a přiléhajícího k němu okolí. V nynější době všichni vládnoucí císařové, králové a knížata zadlužili se po krk na vydržování ohromných armád. Bursa spravuje tyto dluhy; ovládneme-li bursu, přiblížíme se značně k moci v mocnářství. Proto nutno ulehčit půjčky vládám, abychom je vždy pevněji drželi ve svých rukou. Za kapitály,

keré my dáváme, nutno, jak to jen možno, bráti v zástavu železnice, správu daní, lesy, továrny a všeliké renty. Jméní pozemkové vždy zůstane takofka železným, věčným majetkem v každé zemi. Z toho následuje, že nutno, co možno nejvíce nabývati vlastnictví země, a čím větší bude naše působení na dělení velkých statků, tím snadněji dostanou se v naše ruce. Pod záminkou ulehčení chudým třídám, musí se celá tíha daní státních a obecních uvaliti na rolníky. Až jen ovládneme zemi, — všecky ruce křesťanských dělníků budou nám dávati neobyčejně výhodný duchod.

Práce byla a jest otrokem spekulace; vykořisťování práce a vycházející z toho vliv jest výsledkem spekulace. Kdož může popírati, že židé nemají rozumu, obratnosti a chytrosti? Náš národ jest hrdý, skloněn k nevázané pýše a miluje rozkoš. Kde světlo, tam i stín; ne bez příčiny daroval nám Bůh, svému národu vyvolenému, živost hada, chytrost lišky, zrak sokola, paměť psa, pracovitost mravence, sje-dnocenost v společnosti a solidárnost dobra. Žili jsme ve vyhnanství babylonském, a přec jsme nyní silní. Náš chrám se sřítíl, ale my jsme zbudovali tisíce nových chrámů. Tisíc devět set let jsme byli v otroctví, a dnes jsme přerostli o hlavu všechny ty národy, kteří námi opovrhovali.

Říká se, že mnozí židé dávají se pokřtiti. To veskrz našemu dílu neškodí. Pokřtění jsou našimi pomocníky a stupně, po nichž vzejdeme na znovu odkryté dráhy, neznáme ještě teď; neboť pokřtění vždycky se nás přidržují, a nehledě na jejich pokřtění, jejich duch a smýšlení zůstávají povždy židovskými. Nastane doba, — ne později než za sto let, že nikoli židé budou přijímati křesťanství, ale křesťané budou se snažiti státi se židy, ale tenkrát Israel odmítne je s opovržením. Přirozeným nepřítelem židů jest křesťanská církev; proto se musíme ze všech sil starati nakaziti ji svobodomyslností, skepticismem, nevěrou, rozkolnictvím; musíme podněcovati všemožně spory a hádky mezi rozličnými křesťanskými sektami. Z logické důslednosti začneme od kněží, vypovíme jim zjevný boj, zasypávajíce je podezřeními a posměchy, pilně pronásledujíce a objevujíce skandály ze soukromého jejich života.

Největším nepřítelem církve bylo vždy vzdělání, pocházející z rozmnožení národních škol; musíme se vynasnažiti, abychom měli vliv na mládež. Pokrok civilisace vleče za sebou rovnost práv všech náboženství, a to ovšem stačí, aby byly vypuštěny církevní vědy z programu křesťanských škol. Židé nebudou

s to, zaujmout učitelské stolice všech křesťanských škol a vzdělávacích ústavů.

Z toho vyplývá, že výchova náboženská musí se omezit na domácí vychování a protože k tomu nestačí času ve větší části křesťanských rodin, bude poněmáhla upadat náboženský duch a na konec zcela vymizí. Zbavení církve pozemských statků způsobí, že za krátký čas tyto statky, uloupené vládami, dostanou se do našich rukou. Všechny tyto okolnosti přinesou nám výhody a vzrůst moci, po níž toužíme.

Žádný obchod, spojený se spekulací a plynoucími z ní výhodami, nesmí našim rukoum ujít, neboť to je taková přirozené právo židů. Nejdříve musíme ovládnouti obchod alkoholem, máslem, chlebem a vlnou: — tak ocitne se v našich rukou též rolnictví a celé selské hospodářství. My dovedeme dát chléb vždycky a všem; kdyby ale v národě povstaly nějaké nespokojenosti, vyšlé z drahoty a vznikající z toho chudoby, — můžeme vinu toho uvalovati na vlády a vyvolati lecjaký nepořádek; neboť každá revoluce, každé otřesení působí na vzrůst našeho kapitálu a posunuje nás k čili jednou vytknutému.

Musíme mít přístup do všech státních úřadů, a jen až je dostaneme — obratnost a lichocení židovských faktorů, rozličných tříd

a stavů, pomohou nám proniknouti tam, kde skutečně nalézá se vliv a pravá moc. Vyrozmíváme to jen o těch úřadech, které jsou spojeny s hodnotami, vládou, výsadami a plynoucími z toho výhodami, neboť ty služby, které vyžadují nezbytné vědomosti a práci, a které poskytují jen skrovné platy, mohou se dávat křesťanům. Znalost zákonů pro nás jest velmi důležitá. Advokacie nás povede vždy jen ku předu, k nejvyšší kariéře, protože ruku v ruce postupuje s chytrostí a zručností, jež se nám vštěpovaly od mladých let a pokládaly za zásluhu, a ty nám budou nápomocny k dosažení vlády a vlivu na naše přirozené, úhlavní nepřátele — křesťany. A proč by židé nemohli býti ministři národní osvěty, když tolikrát již byli ministři státního jmění? Židé musejí se všady stejně státí zákonodárci, aby zničili práva gojimů (nevěřících hříšníků) škodících synům Israele.

Dokud bude na nás, zůstaneme po věky věrnými zákonům zděděným po našich prarocích, t. j. zachováme nezvratnou nenávisť proti vrahům a nepřítelům Israele — křesťanům. Ostatně, my nyní již nežádáme zákonů k naší ochraně, protože s tak zvaným pokrokem civilisace jsou vydány skoro v celé Evropě.

Nyní musíme ještě se starati, abychom dobyli si takových práv, která byla by užitečná jenom našemu národu, na př. výhodný zákon

o bankrotech, vydaný za účelem humanním, byl by v našich rukou pravou zlatou rudou, vydatnější, než nevyčerpatelné zlaté doly v Kalifornii.

Židé musejí býti na prvním místě ve všech spekulacích společnostech nedávajíce se v šanc žádnému nebezpečí pocházejícímu z přestoupení zákonů země, které svoji obratností musejí chytře obcházeti. Proto mají se zanáseti jen takovými vědami, které jim v této věci mohou býti prospěšny.

Pro židy jest nejvýhodnějším, aby sobě vybírali za svou specialitu medicínu, hudbu a rozličné ekonomické vědy, protože tyto speciality nerozlučně jsou připoutány ke spekulaci. Co se týče umění, židé vždy najdou rozličné způsoby pro dobrý odbyt a též amatéry, třeba jen prostřední; oni dovedou obklopiti je do jisté míry aureolou zdánlivé slávy a povzbuzení. Z věd patří našemu plemenu medicína a politická ekonomie. Lékař má vždy přístup k posvátným tajemstvím rodiny.... V jeho rukou je život našich vrahů. O právnictví bylo již řečeno. Za pomoci politické ekonomie velmi snadno se dá vzbuditi pošetilost v hlavách nezasvěcených a představití bílé černým a černé bílým. Musíme povzbuzovati snahu křesťanů, aby změnili církevní manželský obřad jednoduchým kontraktem před

občanským úředníkem, neboť potom jejich ženy a dcery budou se snažiti dostat se do našeho tábora, do něhož je bude lákati zlato.

Je-li zlato — první mocí tohoto světa, tož druhou jest — tisk, ale co on zmůže bez pomoci prvního? Proto všechny výše uvedené příčiny, rady a plány jen tenkrát se splní, bude-li v naší moci tisk.

Jsmo chytří, obratní a vládneme penězi: z toho následuje, abychom prostřednictvím všelikých politických žurnálů utvořili všeobecné mínění a vedli je bez podmínky podle našich náhledů; musíme kritisovati spisy, divadlo a zjednávati si vliv na naši společnost čili proletariát. Půjdeme-li touto cestou krok za krokem, vytiskneme křesťany ze všeho vlivu a předpíšen e světu vše to, co musí věřiti, čím musí pohrdati, a co proklínati. Budeme opakovati hořcpiný nářek Israele a žaloby na utiskování, které tak dlouho uhněťalo nás!.... Tenkrát naši nepřátelé jeden za druhým vystoupí, dělajíce nám předhůzky za naše snahy; ale hloupé davy budou na naší straně.

My, majíce tisk v rukách, budeme s to převrátit pravdu v nepravdu, nečest v čest, ošťásti doposud nedotknutelný rodinný krb a rozbiti jej nadobro... My budeme všemocni potom a vykořeníme vše, čemu věřili posud naši

nepřátelé . . . budeme s to zrušiti úvěr, rozplamenit vášně, oslavit neb do propasti uvrhnout koho a co jen zachceme! . . . To všechno ať zůstane vtisknuto v paměti každého israelity! Naše síla vzroste u veliký strom, jehož větviemi budou: štěstí, bohatství, síla a rozkoš; spokojenost bude nám náhradou za neštěstí, nebezpečí a opovržení, která byla osudem našim po devatenácte století. Z toho následuje, že každý israelita musí pomáhati druhému. Jakmile jeden dostane se v popředí, ať táhne za sebou jiné; sklouzne-li noha jeho, ať všichni spěchají mu na pomoc. Dostane-li se kdo z našich v soud křesťanský za přestoupení zákonů té strany, kde přestupník žije, ostatní židé musejí mu pomáhati, ale jen v tom případě, jednal-li obviněný podle zákonů, kterými se spravuje národ israelický (Hilsner). Naš národ je konservativní: on zachovává a chrání náboženské obřady a ústavy z první doby jejich ustanovení. On pevně hájí rutiny; ale v naší záležitosti nutno se starati, abychom nejen byli účastníky reform, ale abychom jim ukazovali cesty, které jsou na řadě, jako: polepsení hmotného postavení dělníků a chudých tříd. Musíme býti účastni v tom podniku, ale jen na oko, a vskutku musíme se starati, abychom ukázali směr celému proudu reform, které odpovídají našim úkolům a cílům. Davy hloupé a

slepé dovolují vždy, aby křiklouni je vodili . . . A kdo lépe a hlučněji, než žid, dovede křičeti a zaslepovati hloupostmi? . . .

Proto také naši zaujmají první místo v tisku i v soudech všech křesťanských měst. Čím více kroužků a spolků, tím více příčin k nespokojenostem a nechuti k práci: z toho musí jistě povstati ožebračení národu a pokoření se moci vládnoucí penězi aneb prostředky ke zlepšení existence proletariátu. Každé hnutí, které má za účel převrát, nás obohacuje a ničí malé statky, které musí uváznouti v dluhách. Křehkost základů zvyšuje náš vliv i moc, a proto se má pomáhati každé nespokojenosti a z toho plynoucím otřesům, protože rozmnožují naše bohatství a posunují blíže okamžik dosáhnuti našeho jediného účelu, t. j. vládu a prvenství na zemi.“

Když 29. června roku 1869 hlava katolického světa svolala vatikánský sněm, byl v Lipsku zahájen první sněm židovský, nazvaný židovským synodem. Zasedal po několik dní, předsedou byl professor Lazarus z Berlína, a místopředsedy byli: rabin Ejeiger z Frankfurtu a kavalír Josef Wertheimer z Vídně. Na sněmu byli přítomni zástupci Německa, Ruska, Turecka, Rakouska, Anglie, Francie, Nizozemí a j.; rozdělil se ve dvě strany — na refor-

mátory a pravověrné. Resoluci jeho byla slova, vzata z návrhu předloženého doktorem Filipsonem z Banlieu, schválena velkým rabínem belgickým Astrukem a přijata jednohlasně od sněmu: „Synod uznává, že rozvoj a uvedení v život současných pravidel dávají nejbezpečnější rukojemství nynějšího a budoucího židovstva, energickou a živou podmínku pro rozšíření se a rozvoj jeho.“

Takovým způsobem současná pravidla v politice i ve vědě, pravidla revolucionářského i zednářského svobodného smýšlení byla schválena od světového sněmu židovského i od velikého rabína Astruka. Jestliže žid, i když odstupuje od svého zákona, zachovává a horlivě se drží praporu své víry, posledního to útulku své nacionalnosti; vztahuje-li ruku na svět před časem; pokračuje-li věřit tomu, co nám tvrdí hlavní jeho orgány — v budoucí mesiášskou epochu, která povýší ho na stupeň panujícího národa a vládce nad národy: tož nám velmi zajímavě a vážně seznámíme se s těmi prostředky, kterými židé mezi křesťanskými národy mohou působiti na běh dějin a na zachování sociálního řádu v Evropě, zakládajícího se částečně ještě na dávné a pevně víře dřívější doby.

Známo, že židé podpírají své touhy a naděje tou silou, kterou jim dává nadání, vybudovati z rozptýlených členů svého kmene zvláštní

stát — ve státě; a tou pomocí, kterou poskytují jim tajné spolky z vyznavačů všech náboženství; vládou svou nad společnostmi a také nad celými národy, kde jsou tajnými činiteli vlivuplné osoby židovského původu. Nenápaditelné umění židů v tom, jak přinucují tyto spolky, aby pracovaly v jejich prospěch; stále množící se bohatství; vrozená a charakteristická obratnost, jakou ujmají zlatu jiným národům; všemohoucnost, již se jim dostává zlatem, aby hýbali obecným míněním; podivuhodná ohebnost nadání, neustupná vůle; pevná stálost myšlének a na konec zvláštní a divná přednost fysická, která dělá z židů jediný národ, působilý snášení bez následků nejrůznější podnebí, tvořit si domov na každé půdě, která učinila z něho jediný obraz člověka, který bez přehánění se může nazývat kosmopolitem čili světoobčanem: vše to působí k udržení v židech jejich dědičných nadějí a přání. V naší době nepřemožitelně a tajně vniká do výchovy našich dětí duch tak zvaných liberálních lidí; duch těch ponoukatelů a lichotníků revoluce, kteří sami sebe nazývají knězi tisku, a zároveň jsou pokornými nástroji neb prostředníky a vůdci tajných společností, v kterých první místo zaujímá žid!

Musí-li člověk, jak opakují orgány revoluce, býti kosmopolitem, a plemena tvořící rozdílné národy musí se spojit čase v jednu

rodinu, v jednu světovou republiku, tu beze sporu vysvítá z toho, že tito lidé časem budou poddaní židům.

Ze všech národů jenom židovský může považovati každou stranu za svou vlast, a jen on sám, ač žije mezi cizími národy, zůstává věrným sobě, podáváje v tomto ohledu výmínečný příklad: proto toliko on může sbíratí své členy z rozličných koutů světa a spojovati je v jeden společný sbor. Takovým způsobem jen on sám může zastupovati všechny národy, všechna nářečí, všechny zájmy a všechny národnosti i země. Jsa zástupcem celého světa, činí v tomto smyslu židovský národ jakousi síť, v kterou chce časem zahrnouti celé jemu cizí člověčenstvo.

Nalézaje se pod tajuplným vlivem synagogy židovský národ spasil se z vln, které hrozily mu potopením. Zmítaný věčným pohybem nalézal žid v něm vždy podporu mezi národy, rozdílenými proti jeho fanatismu a národním obyčejům. Židé pronásledováni devatenáct století nenávistí a opovržením, rozptýleni na povrchu země, konečně, jakoby bezděčně, spojili se v ohromnou svornou společnost, jejíž tajemství skrývalo se k vůli vlastní ochraně a k vůli uskutečnění nadějí, které jim podávalo náboženství. Židé tedy mezi národy, kteří je nenávidí, hlasitě oplakávají své zdánlivé slabosti, která vyvolala jejich rozptýlení, a zá-

roveň pokrývají zeměkouli rodinou svých bratrů, zasvěceným spolkem, jehož každý člen jest pomocníkem svého soudruha a zase naopak podporován jest ode všech.

Tento spolek podobá se ohromnému polypu, který v hlubinách mořských roztahuje bezpočetná ramena, kolébá se a živí se věčným pohybem vln.

Tato organizace židovstva vznikla takofka sama ze sebe; ona byla vždy, a zdálo se, že postačuje, až ochabnutí náboženských pout přivleklo za sebou ochabnutí svazu v židovském národě.

Toto ochabnutí obrátilo na sebe pozornost vůdců židovstva a přinutilo je, aby se chopili prostředků ke změně přirozené organizace za umělou. Hlavním prostředkem k tomuto účelu ukázala se společnost, organizovaná na nových základech, které odpovídají duchu nové doby a současné politiky. Jedna z těchto společností organizovala se veřejně, pod jménem židovského svazu.

Na první pohled toto opatření zdá se býti nepotřebným opakováním. Ale síla jeho záleží v tom, že bylo odkryto pro blouznivce, odpadlíky a hanobitele všech náboženství, a že tak připravuje a uskutečňuje spojení se všech jinostranných živlů, a zároveň představuje rámec, jenž dá se roztáhnouti do nekonečna pro všechny možné kombinace. Ono pomáhá židov-

ským pokrokářům, zamaskovaným politickým a náboženským liberalismem, pokořovati lehkověrné davy a pod záminkou, že chce působiti ve prospěch všeobecných zájmů, dává jim za představené židy.

Konečně ono spojuje židy s těmi rodilými křesťany, kteří stávají se nevědomky společníky a otroky židovstva, a učí je sympatizovati a nenáviděti těch lidí, jichž jméno bylo jim dříve vyjádřením největšího opovržení. Všichni tito lidé, rozličných odstínů a stavů, podporováni v antisociálních předsudcích, lhostejní ke všem vyznáním víry, aneb tajně nepřátelští křesťanstvu, přecházejí v zednářstvo, hlavní to ze soudobých tajných spolků, který tvoří ohromnou společnost. Právě její pohlaví jsou sotva známi malému počtu zasvěcenců v tajnosti spolku a nacházejí se v úzkém spojení s předními kabbalisty židovskými. Ale ani jich nesmíme stotožňovati s nominálními vůdci.

Proto toto vybrané jádro společnosti, tito praví vůdcové její, jsou známi jenom ne mnohým členům, a to jen pod pseudonymem na př. Nubius a žid Pikolo-Tygr, oni působí v tajné závislosti od židovských kabbalistů.

Toto se děje z příčiny přísného mlčení, ke kterému jsou nuceni strašnými přísahami a vyhrůžkami, a také proto, že se nalézá většina židovských členů ve vrchní radě. Všechny

tajné spolky jsou — jen rozličná židovská zřízení pod škraboškou křesťanstva; že jedna myšlenka je vede, — o tom jsme se přesvědčili již dříve, nežli byla uveřejněna korespondence Nubiuse a Pikolo-Tygra; neboť celé jejich namáhání, celá činnost má za účel jenom rozpovšechnění ideí a činů, k podrývání učení Kristova ve křesťanských kruzích.

Všechny jejich snahy směřují jen k vítězné slávě židovstva, rozhlášeného samými židy pod jménem současných pravidel, čímž má nastati epocha Messiáše, v něhož vždy kladli svou naději.

Významná chytrost členů tajných spolků dovoluje, že mohou se přetvařovati každému, čím kdo chce; ohebnost a nestálost jejich učení je nevyzpytatelná; mohou zároveň vychvalovati křesťanství a tupiti, jako předmět jejich nesmířitelné nenávisti. Členové tajných spolků mají jména křesťanská a vkrádají se do společnosti, aby dosáhli svých tajných politických účelů. Oklamány těmito čestnými jmény, celé davy bývají okouzleni takovým lživým filantropickým zevněškem. Neopatrnost některých členů, kteří se odvážili odložit škrabošku v tom přesvědčení, že vítězosláva se blíží, vyrazila jejich tajnosti, které také již objeveny pařížskou literaturou, z níž běheme tyto zprávy. Na jejichž základě a taktéž na osobně nabytých zprávách, s určitostí mluvíme o bohatství a moci tajných

spolků, kde židé stojí v čele celých mass pod jménem spolku nového zednářstva.

V Německu již dávno židé a jejich spojenci pracují o spojení národů v jedno mocnářství, aby potom snadněji bylo najednou změnit tuto formu vlády a utvořit společnou republiku.

V politických i dějepisných zápiscích (Mnichov 1872) byly uveřejňovány nářky berlinského zednáře na brožuru Albana Stolze o zednářství, které nářky prý četl král Vilém. Spisovatel, ačkoli protestant, ukazuje na vliv, jež dovedli již nabytí prostřednictvím zednářstva a který se jeví největším nebezpečenstvím pro vlády a náboženství. Uvedeme následující slova z jeho knihy: „V Německu jest tajný spolek, jak se zdá, zednářský, podřízený neznámým vůdcům; členy tohoto spolku jsou nejvíce židé; obřady a stupně jejich, třeba že vzaty ze symbolů a obřadů křesťanstva, jsou jen závojem, skrývajícím účely a intriky těchto členů.“

Takovým způsobem, třeba ne příliš přemýšlejícímu a filosoficky naladěnému člověku jest docela jasno, že židovstvo vede výhradně zvířecí pud k uhnětení národů pro vlastní výhodu. Při tom úskok židovstva je zcela na bíledni. Aby nepřítel mnohokrát silnější byl přemožen, musí býti zeslaben. Silný jest duch člověka a národa nábo-

ženskou ideou a ideou rodiny a národnosti. Proto, když rozvrátí se náboženství, rodina a národnost, židé docela zeslabí odpůrce a potom peněží a vlivem na špatné pudy člověka, udělají z něho otroka.

Hle, obraz židovstva, a vystíhej se, člověče, toho obrazu!

* * *

Všecko to, co před 50 léty bylo promluveno a napsáno, vyplnilo se a dosud děje se až do poslední písmenky! Program židovsko-zednářský vypracován tudíž již velmi dávno!

Z Petrohradské „Zarje“.

* * *

A nyní přistupuje redaktor „Zarje“ k vysvětlení všech novějších nepokojů v Rusku a praví dále:

V době naší vždy stává se jasnějším, že v Rusku zuří černá síla. Vpravme se vážně do stávajících se událostí. Před čtenářem vří se jako v kaleidoskopu slova: „svoboda, rovnost a bratrství“, „hnutí, vedoucí k svobodě“, „liberální, radikální, demokratický směr“ a j. a j. Hlukem těchto prskajících frázovitých žabek mimoděk probuzuje se v člověku divoké zvíře. Není

vše zla, co se třpytí. Ve skutečnosti tato hesla objevující se v našem veřejném i státním životě snaží se zosobnit zlo na zemi, stvořit duševní zkázu, a pomocí její ztotočnit všechny nuzné, utiskované a trpící lidi.

Často se ke člověku blíží někdo s křížem, v němž skrývá se dyka, jež usmrcuje nejen tělo ale i duši člověka. Celá řada nedávno minulých událostí o tom svědčí. Poslední dobu objevila se na obzoru politického života ruského figura vlády (Vitte), která svými rozkazy vědomě vyvolala hnutí chuligánské, loupežnické. To se dá dokázati celou řadou skutků. Pomyslíme-li, že tato figura neměla ponětí o tom, co je svoboda, a neukázala v celém svém minulém působení ani toho nejmenšího přání pro dobro národa, tážeme se: co že to jest? Před devíti měsíci objevila se na tomže obzoru figura Gapona, trojnásobného špehouna, podněcovatele, prostopášníka ve vlastním životě, záhubníka mnoha set lidských životů, v kutně, s kněžským křížem v ruce, s praporem: „miluj bližního, jako sebe samého“ — co to je, čtenáři? Na tomtéž obzoru objevil se známý dánský spisovatel Jiří Brandes, jenž začal sbírat děti a dokazovati jim, že bytí i sebe menší, nejsou povinny poslouchati rodičů, ani učitelů, a mají zanechati učení. — V novinách „Frankfurter Zeitung“ napsal Japonec Sibo-Siro před půldru-

hým rokem, že budou v Rusku všady neporádky, a následkem jich, že bude Rusko pokoušeno a bude přinuceno uzavřít mír s Japonskem. —

Ve Finsku, Polsku a pobaltických krajích, též v Zakavkazsku, jako na pokyn čarovného žezla, objevily se sklady zbraní a bomb a začaly vraždy. —

Na školách, gymnasiích, konservatořích, vyšších institutech začaly stávky, jaké ještě v letopisech nebývaly, — co to je, čtenáři?

Všady mezi dělníky začaly stávky, a když vláda oznámila, aby se sebrali, sestavili svá přání, a že vláda jim pomůže ze všech sil, jaké má po ruce, — tu dělníci se rozutekli.

Když zákonodárce dal říšskou dumu rázu čistě demokratického, tu orgány tisku, které se až dosud nazývaly demokratickými a národnými, náhle zasyčely jako jedovatí hadi, a začaly starati se, aby podřývaly důvěru k významu říšské dumy, — co je to? Takových skutků může každý z nás celá sta zaznamenati. Když nevidíme žádnou důslednost, žádnou logiku v stávajících se skutečích, musí v nás přirozeně vzniknouti nerozhodnost. Ptáte se: co to je? Celé vzdělané Rusko rozstříklo se na kroužky, hlučí o něčem a vystrkují jakési prapory.

Nerozumíte-li tomu hluku, nerozebíráte-li barvy těch praporů, pak jste ještě nedospěli

k porozumění těchto věcí. Nutno se vmysliti v události, jež se kolem nás dějí.

Agrární hnutí povstává, říká-li se mezi rolníky, že se vezme země majetníkům a dá se rolníkům. Totéž děje se mezi dělníky, a v nepřátelství plemenném, a na všech stranách, totéž v tak zvané inteligentní společnosti, k vůli které vyvěšují prapory: buď „svobody, rovnosti a bratrstva“, neb „práv ženských“, neb „idey dělnické třídy“, neb „rovnosti práv mužů a žen“ atd. Ale zachce-li se čtenáři jen vmysliti se a nahlédnouti do života, zcela jasně přesvědčí se o spravedlnosti naší výstrahy, že lidstvo na Rusi a snad i jinde v 19. století šlo spíše zpět, nežli vpřed. Nutno mít v paměti, že pokrok nespočívá v zevnějších lidském životě, ale ve vnitřním obrození se samého člověka a společnosti. Všechny největší učenci všech stran a všech národů s hlubokým skormoucením potvrzují regressivnost hnutí. Úpadek literatury, hudby, básnictví, umění, základu rodinného, lásky, náboženského citu t. j. toho všeho, v čem se jeví „člověk“ — stává se zcela jasným.

Odkud toto vše, v kom i v čem spočívá tato životem hýbající černá síla? A tu připomeneme čtenáři, že stává tajná organisace, tajná společnost, nazvaná zednářstvem. Pod jménem svobodných zednářů, trvajících od pradávna, běže na sebe každým stoletím vždy nové

tvary. V posledním století vzalo na sebe tvar idey židovstva. Abychom si jasně představili činnost zednářstva, zůstaneme při židovi.

Co je žid? Žid věčným svým snažením není výrobitel, ale komisionářem a obchodníkem. Je přesvědčen, že celé židovské plemeno je určeno kombinovat poměry lidí mezi sebou a kombinovat výrobní činnost jejich. Po jeho náhledu člověk (nežid) je tvor, kterým nutno vládnout, a že k této vládě povolán jest on-žid. Po příčině takové přirozené nechuti ke každé fyzické práci a věčného snažení k rozumování, stal se nemožným v každém lidském spoluzítí, protože takové jeho přirozené vlastnosti utvořily z něho vydřiducha jiných národností a podmanitele cizí práce. Jestli takto budete pozorovati v společném žití žida a dojdete k témuž vývodu, k jakému jsme přišli my, a potom sečtete jednotlivé vlastnosti žida, od vás pozorované, v jednu vlastnost celého židovstva a dostanete ideu judaismu: Ona bude záležitosti v ovládání a dávání směru všemu lidstvu, t. j. v podmanění a vydírání všech, kteří nepatří k židům. Zapamatujeme si zatím ideu judaismu.

Vyvinula se společnost „zednářů“ a pod touto firmou začali jednati židé. Úlohou jest — pokořit nepřítele 10—20krát silnějšího. Jediný prostředek — oslabiti ho. Oslabiti možno jen cestou fyzického a duševního rozvratu.

Nutno rozviklati a zničití sloupy, na kterých spočívá, jak síla ducha každého zvlášť, tak síla svazu všech dohromady.

Člověku jen poněkud přemýšlejícímu zcela jasno, že síla rodinného svazku a národnost jsou hlavní osnovou jak jednotlivého, tak i státního života každého člověka a každého národa. V této osnově spočívá pravá svoboda (svoboda ducha), ale s pravou svobodou také pokrok života, a proto i síla a moc národa. A hle, začíná se cestou tajné organizace zednářů a ohromných kapitálů této organizace, podplácení jednotlivých osob, majících vliv a taktéž moc, začíná se podplatatisku, n a j í m á n í a g e n t ů ve všech tvarech i ve veřejných stavech a zvlášť mezi studující mládeží. A co nejzvláštnějšího je to, že židé, rozrušující všady manželský a rodinný svazek, přísne a horlivě opatrují ho u sebe. Žid, který se neoženil do 20 let, nepřijímá se ani do jednoho židovského domu. Židovka — vzorná žena, hospodyně i matka. Pouze neplodnost, aneb někdy nevěra manželky židovky jsou příčinou k rozvodu. Deset i více dětí v židovské rodině — není vzácností. Takovým způsobem židé sesilují sebe při pomoci t a j n é o r g a n i s a c e z e d n á ř s k é, všady rozvětvené, rozviklávají sílu a pevnost jiných národů. Tentýž postup činí na tvrz mocnářství. (S tohoto stanoviska třeba též pozorovati zhoubnou čin-

nost* známého profesora v českém národě. Pozn. red.) Nyní není nikomu tajno, že vojnu Ruska s Japonskem připravili zednáři. Nepřipravenost Ruska byla tak neobyčejná, že všichni jasně nahlíželi, že byla schválně utvořena od několika osob zednářů, které hrály v této věci úlohu vyzvědačů — zrádců takových, jakým ukázal se Gapón. Rozdělení Ruska boulemi ve Finsku, v Polsku, přibaltickém kraji, v Arménsku atd.; rozrušení síly mocnářstva popuzováním dělnictva; bouření a balamucení mladého pokolení; svolání nerozumných moskevských sjezdů samozvanců a štváčů; klamně vystavování „liberálních“, „sociálních“, „radikálních“, „demokratických“ atd. praporů — vše to jsou díla zednářů. Při tom nutno přiznati se, že výsledek jejich v této věci — jest jistě ohromný. Tak rozdělití, tak seslabiti tak silné mocnářstvo, jako Rusko, jak učinili zednáři s jejich židovským „bundem“, s jejich bombami, s jejich podplaceným tiskem, s jejich odbojem a zmatkem, které vpravili v hlavy společnosti, — to vše svědčí, jakou neobyčejnou silou peněz a silou agentury oni vládnou!...

Svůj k svému!